

си, защото то ^е/наистина, за всегда, че Француска крѣвъ не може да ся смѣси съ Английска. —

ЯВЛЕНИЕ ВТОРО.

Кралица Изабо и горни тѣ.

Изабо. Що слушамъ! Стойте! — Какъвъ е този планетъ, що разбутва здрави тѣ ви мисли? Сега, когато трѣбва съгласие, то ся раздѣляте съ умраза и приготвувате пропадание то си. — Моля Ваше благородие, повърнете заповѣдъта си назадъ, а ти, славний Талботъ, оследи разлютений приятель! Дойди Лионелъ и ми помогни да задоволимъ горделиви тѣ духове, и да ги сдобримъ. —

Лионелъ. Мене е все едно Милади.*) Споредъ мене е тѣй: едно нѣщо като не може да съществува заедно, по-добрѣ е да се раздѣли. —

Изабо. Какъ? Дяволско то изкуство, това изкуство, що ни побѣди и распрѣсна, продължава ли козно да играе още помежду ви, и да смущава безкрайно? Кой почна най-първо да ся препира? Кажете! Вие ли сте Лордъ (*на Талбота*) вие ли сте, гдѣто прѣзрехте вѣрния си съюзникъ? Що направвахте безъ тѣзи подпорка? Не е ли той, що съгради трона на краля ви? Той е, що го крепи, въ волята му е също и да го опропасти. Всичко бѣше ви пропаднало, цѣла Англия да бѣше на кракъ, неможеше да наруши, безъ него, честъта Француска. Сама Франция, може да побѣди Франция. —

Талботъ. Ние разбирами, какъ ся почита вѣрний приятель, а за да ся пазишъ отъ невѣрний е една отъ длѣжности ти на мъдростъта. —

Бургундъ. Който не признава добрина та, и невѣрно дири да ся откаже отъ благодарностъта, то той носи чело то на лѣжеца. —

*) Означава ся тоже кралица та.